

بررسی ارتباط صنعت خودرو و دانشگاه به منظور ارائه مدلی جهت ارتقای ارتباط این دو نهاد

عبداله بابایی^۱ و ابراهیم فدایی^۲

^۱ دکترای مدیریت آموزش عالی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات

^۲ کارشناس ارشد تحقیقات آموزشی، دانشگاه تهران، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی

چکیده-یکی از مهم ترین مشکلات کشورهای غیر صنعتی، ضعف در رابطه ارگانیک بین تحقیقات و آموزش دانشگاه ها با بخش های صنعتی می باشد، در حالی که بدون تقویت ارتباط و همکاری صنعت و دانشگاه، رقابت پذیری کشور کاهش می یابد. این مقاله با عنوان " بررسی ارتباط صنعت خودرو و دانشگاه به منظور ارائه مدلی جهت ارتقای ارتباط این دو نهاد" تدوین گردید و نتیجه تحقیق در این زمینه می باشد. به منظور گردآوری اطلاعات جهت تدوین ادبیات تحقیق از روش مطالعات کتابخانه ای و بررسی اسناد و مدارک بهره گرفته شده، سوالات پرسشنامه به صورت مصاحبه با افراد جامعه آماری تکمیل و داده ها و اطلاعات اصلی طرح به کمک پرسشنامه، جلسات بحث گروهی و مصاحبه گردآوری شده است. روایی پرسشنامه به تأیید متخصصین موضوعی رسیده و پایایی آن بر اساس آلفای کرونباخ برابر با ۰.۹۷٪ است. روش تحلیل داده ها برای آزمودن فرضیات در این پژوهش به صورت توصیفی و استنباطی می باشد. جامعه و نمونه آماری این تحقیق جمعی از اساتید و دست اندرکاران ارتباط با صنعت در دانشگاه و جمعی از مدیران و متخصصان حوزه صنعت خودرو و دفاتر ارتباط با دانشگاه در صنعت خودرو و همچنین افراد صاحب نظر در حوزه بازرگانی، اصناف، نهادها و بخش خصوص می باشند. تعداد ۱۳۰ نفر به عنوان نمونه آماری به پرسشنامه تحقیق پاسخ داده اند. مولفه های ارتباط صنعت خودرو با دانشگاه بر اساس نتایج تحقیق حاضر، عبارتند از: مولفه های قانونی، ارتباطی، انتظاری، فردی، محیطی، سازمانی، نهادی - فرهنگی. وازه های کلیدی: دانشگاه، صنعت خودروسازی، ارتباط دانشگاه با صنعت، الگوی ارتباط صنعت با دانشگاه

مقدمه

ارتباط میان دانشگاه و صنعت نیازمند کار حساب شده و برنامه ریزی شده است و یک نهاد یا ارگان یا گروه خاص باید متولی برقراری ارتباط باشد به نحوی که هر دو نهاد دانشگاه و صنعت به تدریج احساس کنند که اگر مرتبط نشوند قادر به بقا نیستند. صنعت زایده فکر است و فکر در دانشگاه و جاهایی مشابه آن زاده می شود و رشد می کند و پایان نامه های کارشناسی ارشد و دکتری کلید قفل ناگشوده صنعت ما خواهد بود (سادات شکرابی، ۱۳۸۶).

همکاری علم و صنعت، به دلیل تاثیر مثبت بر پتانسیل نوآوری شرکت، یکی از مهم ترین جنبه های سیستم نوآوری است. به عبارت دیگر، قابلیت نوآوری در ارتباط نزدیک با میزان ارتباط بین نهادهای علمی و صنعتی است. از سوی دیگر، قابلیت نوآوری موفق، یکی از مزیت های

چنانچه دانشگاه را محل تربیت نیروی انسانی متخصص و مکانی که در آن جا معضلات، مشکلات و مسائل صنعتی با روش های علمی راه گشایی می گردند و صنعت را با وظایف متنوع اجرایی مسئول اغلب برنامه های کشور یا مملکت، خواه از دیدگاه تولید مصنوعات، خواه ارائه خدمات و تربیت نیروی انسانی متخصص باور داشته باشیم، ضرورت ارتباط صنعت با دانشگاه بر همگان روشن خواهد گردید (فیض، ۱۳۸۵). در کشور ما نیز این ضرورت از یک نیاز در سال های بعد از پیروزی انقلاب اسلامی به تقاضا و بالاخره به وادی تبیین قدم گذاشته و حرکت های متعددی در این جهت صورت گرفته است که مهم ترین آنها تاسیس دفاتر ارتباط دانشگاه و صنعت و برگزاری کنگره سراسری همکاری های دولت، دانشگاه و صنعت برای توسعه ملی است (علیزاده، ۱۳۷۲). ایجاد